

המעשה הוא העיקר

שמחת בית השואבה¹

בזמן הגלות השמחה מתחילה בלילה הראשונה

א. שמחת בית השואבה - בזמן הגלות - מתחילה בלילה הראשון דחג הסוכות², ואדרבה - בלילה הראשון צריך להיות שמחה גדולה ביותר, מכיון שעל ידי זה נעשית "הפתיחה" דכל שמחת בית השואבה בשנה זו³.

גם הנשים וטף

ב. בזמן הגלות יכולות וצריכות גם הנשים [וטף⁴] לחגוג בעצמן את שמחת בית השואבה, (בעזרת נשים), בעת מעשה, או לאחר⁵.

ג. כבר עברו ריבוי שנים מאז שחוגגים שמחת בית השואבה, אשר, משנה לשנה הולך וניתוסף כו', [באין-ערוך⁶] כהציווי "מעלין בקודש", ומזה מובן היכן אוחזים (ועל כל פנים - היכן היו צריכים לאחוז) בשנה זו⁷.

האת למודעי שהליקוט כולל הן השיחות המוגהות והן השיחות הבלתי מוגהות (רשימת השומעים), מתשמ"ח ואילך, והוא על אחריות המלקט בלבד.

(1) להעיר משיחת ליל ד' דחג הסוכות תשמ"ט התוועדות ע' 144: "יומשך רחובות הנהר" אמיתי ו'עשירות' אמיתית בכל הענינים, ועד לעשירות בגשמיות, כדאיתא בספרים (שחג הסוכות בכללותו ובמיוחד) שמחת בית השואבה ממשיכה גם עשירות בגשמיות, נוסף על עשירות ברוחניות" ע"ש.

(2) "שכן, הסיבה לכך שבזמן שביהמ"ק ה' קיים היתה מתחילה שמחת בית השואבה במוצאי י"ט הראשון של חג (בגלל החליל שאינו דוחה את ה'י"ט) - אינה שייכת בזמן הגלות, ובמילא, מתחילה השמחה בליל י"ט הראשון".

(3) שיחת ליל א' דחג הסוכות תשמ"ח התוועדות ע' 172: "ולא עוד, אלא, שזוהי גם הפתיחה לענין השמחה במשך כל השנה כולה - כידוע פתגם כ"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו שמועדי חודש תשרי הם מועדים כלליים על כל השנה כולה, כל מועד בנוגע לענינו המיוחד, ובגור'ד, חג הסוכות, זמן שמחתנו" - המשכת השמחה על כל השנה כולה".

(4) ליל ג' דחג הסוכות תשמ"ט - התוועדות ע' 130 הערה 77: "דנשים וטף. כאמור, שגם הם משתתפים בשמחת בית השואבה". וראה ליל א' דחג הסוכות תשמ"ח התוועדות ע' 178: "יש להקהיל רבים משראל" "הקהל את העם האנשים והנשים והטף" להשתתף בשמחת בית השואבה, הן בנוגע לאנשים, והן בנוגע לנשים [כמדובר כמ"פ שאף שביהמ"ק היו הנשים באים רק "לראות ולשמול", הרי, בזמן הגלות ניתוסף העילוי (ירידה צורך עלי) שגם הנשים בעצמן שמחות בשמחת בית השואבה]. והן בנוגע לטף, לאחד את כולם בשמחת בית השואבה".

וראה יום ד' דחג הסוכות ל'צבאות השם' תשל"ב - שיחות קודש ע' 140: "שכמו שאתם רואים בחייכם הפרטיים שכשישנו דבר משמח אין צורך כלל לעורר ולזרו אתכם על דבר השמחה, ואין צורך למנוע אתכם משינה, משום שזה מובן מאליו שאינכם יכולים להרדם אז, כי אתם נוטלים חלק בשמחה - כמו כן בשמחה זו, שנוסף על השמחה דסתם י"ט הרי זה ה'י"ט השלישי, ומוזכר בו ג' פעמים החיוב ד'שמחה' כו' - שאין שום צורך לזרו אתכם בענין השמחה... ואדרבה - אתם מראים דוגמא ח' לחברים שלכם, והילדות - לחברותיהן, ונוסף לזה - אתם מראים דוגמא ח' להורים, ותובעים מהם לחוסף בשמחה עוד יותר לגבי שמחתם בשמחת י"ט ושמחת בית השואבה עד עתה, למרות שנמצאים אנו כבר ביום הרביעי דימי הסוכות".

(5) שיחת ליל ב' דחג הסוכות תשמ"ח - התוועדות ע' 185: "דאף שבזמן שביהמ"ק ה' קיים באו רק "לראות ולשמול", מ"מ, לאחר החורבן, כשבתלה שמחת בית השואבה שביהמ"ק, ונשאר רק זכר בלבד, הרי, קלקלתנו זוהי תקנתנו, ירידה צורך עלי' - שגם הנשים חוגגות את שמחת בית השואבה".

(6) ראה ליל ב' דחג הסוכות תשל"ב - שיחות קודש ע' 117: "השמחה ביום זה צריכה להיות ביתר שאת ויתר עז במעשה בפועל לגבי השמחה ביום הקודם, אל"פ שגם אז היתה השמחה באין-ערוך לשנים שלפני זה וכו'". וראה גם ליל ג' דחג הסוכות תשל"ב שיחות קודש ע' 124: "בששנה זו הוא רוצה כפליים ממה שהי' לו בשנה שעברה בלילה זה. ויתירה מזו, שגם בשנה שעברה הי' זה כפליים (שלא-בערך) מהשנה שלפני, ובהו זה הוא מוסיף כפליים, שלא-בערך - גם לגבי השנה שעברה".

(7) ליל א' דחג הסוכות תשמ"ט - התוועדות ע' 106: "ואפילו אם ה' איזה חסרון בהשמחה דשנה שעברה כו' - הרי אין לך דבר העומד בפני התשובה".

ד. שמחת בית השואבה בזמן הזה מתחילה אמנם ב"עזרה" שכבית-הכנסת (בדוגמת ה"עזרה" שבבית המקדש), אבל, נמשכת ויוצאת גם מחוץ לבית הכנסת - ובשתיים: בסוכה בהתוועדות דשמחת בית השואבה באמירת לחיים וטעימת ("פארביסין") מזונות וכיוצא בזה, ולאחרי זה גם ברחוב [כדלקמן]⁸.

לעשות התוועדות ד"שמחת בית השואבה"

ה. כמסופר בשיחות דכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו אודות ההתוועדות דשמחת בית השואבה בליובאוויטש⁹ (גם) על ידי אביו כ"ק אדמו"ר נ"ע ורבותינו נשיאינו שלפניו, שהראו דוגמא חי' בגופם ממש כדי שמהם יראו וכן יעשו¹⁰.

ו. העזרה היא המקום שמסייע לכל שמחת בית השואבה - על ידי שחוזרים ומספרים אז את פרטי השמחה שהיתה בעזרה. ואפילו כשלא חוזרים על כך, הרי מכיון שענינים אלו הודפסו כבר בגמרא כו' הרי זה פועל על כל הדורות¹¹.

לחזור לבני ביתו המדובר בהתוועדות

ז. בכואו לביתו לאחר הפארבריינגען דשמחת בית-השואבה, וחלק מב"ב לא היו (מאיזו סיבה שתהי') בשמחת בית השואבה, או שהיו בשמחת בית השואבה שבה לא דובר אודות ענינים אלו - שבודאי ימסור להם את הענינים המדוברים כאן, ובהוספה¹².

ח. יש להתחיל לשמוח בשמחת בית השואבה אפי' אם זה ימעט באכילה ח. יש להתחיל בשמחת בית השואבה תיכף ומיד, ועוד לפני קידוש וסעודת יום טוב, ואחר כך יפסיקו למשך זמן כדי לקדש על היין, יין המשמח, ולאכול סעודת יום טוב בשמחה¹³.

ט. בפשטות: מלבד הזמנים הקבועים לתפלה, סעודת החג, והכנסת אורחים כו' - יש לנצל את כל הזמן לשמוח בשמחת בית השואבה, ובלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: "מצות היום בשמחה"¹⁴.

י. לא נורא אם בגלל זה יתמעט באכילת דגים או בשר, או אפילו בשתיית יין (אף שצריך להיות שתיית יין במדה ויותר מן המדה, על ידי זה ש"מכניסים" במדה יותר מן המדה), העיקר, שתהי' השמחה למעלה ממדידה והגבלה¹⁵.

(8) "מעייני הישועה" שם ע' 121: "ואז ממשכים ומוסיפים בשמחת בית השואבה מחוץ לבית הכנסת - ובשתיים: בסוכה - (נוסף על קידוש וסעודת י"ט, גם) בהתוועדות דשמחת בית השואבה באמירת לחיים וטעימת ("פארביסין") מזונות וכיו"ב, כמסופר בשיחות וכו'. ושם ע' 120-1: "היינו שהשמחה היא גדולה ביותר, שממלאת כל שטח המקום שבין הכתלים והגג דבית הכנסת, עד שאינם יכולים להכיל גדול השמחה, ואז מתפרצת השמחה ויוצאת לחוץ".

(9) "מעייני הישועה" שם הערה 128: "אף שמכמה סיבות לא הי' מנהג זה (דעריכת התוועדות שמחת בית השואבה) בגלוי כ"כ בכל תפוצות ישראל, אפילו בין חסידים".

(10) "מעייני הישועה" שם ע' 121: "ומזה מובן שנתנו גם כח שכאשר מהם יראו" (ובמילא יהי' הרצון בזה) אזי "כן יעשו", ובהצלחה רבה ומרובה".

(11) משיחת ליל ד' דחה"ס תשל"ב - שיחות קודש ע' 135: "...בגמרא ובברייתא, שדפוס ענינו לדורות, ועד לכל הדורות כולם, הרי זה פועל על כל הדורות. וכמסופר בגמ', ובפרט בברייתא בארוכה ובהרחבה, איך חגגו את שמחת בית השואבה - בימים ההם בזמן הזה".

(12) משיחת ליל ב' דחה"ס תשל"ב - שיחות קודש ע' 115: "בעמדנו עתה בליל ב' דחג הסוכות, הזמן-גרמא לדבר אודות המעלה הפרטית דהיום השני, ושל האופיזיאז דיום השני - יצחק... ולכן יש לבאר את מעלתו המיוחדת של יצחק זוקא, ע"פ בקיצור וברמז, ובאופן ד'תן לחכם ויחכם עוד'... וכמו כן - בבואו לביתו כו'".

(13) ליל א' דחג הסוכות תשמ"ט - התוועדות ע' 107.

(14) שיחת ליל ב' דחג הסוכות תשמ"ח - התוועדות ע' 187.

(15) ראה משיחת ליל ב' דחה"ס תשל"ב - התוועדות ע' 147: "כ"ק אדמו"ר שליט"א חי"ק, ואמר: בנוגע להנענועים הדלוב (שאקלען דעם לולב) - יש צורך בהזירות שמגודל ההתלהבות בעת הנענועים לא יפרדו עליו של הלולב... ולמחר לא יוכל לבדך עליו; אבל בנוגע לנענע את עצמו (שאקלען זיך") - לא נורא... ועוד והוא העיקר - למעט בהזיבור ולהרבות בעשי', ולהתחיל בזה

שמה בפועל ממש על ידי הפה, רגלים, עד שהרחוב ירקוד
יא. לצאת ולשמוח בשמחת בית השואבה בפועל ממש - על ידי
השירה בפה, "עקימת שפתיו הוי מעשה", עד ל(טיפוח בידים)¹⁶
וריקוד ברגלים (מעשה כפשוטו), ובאופן ד"כל עצמותי
תאמרנה", כולל גם - שמחה וריקודים ברשות הרבים, עד שהרחוב
בעצמו ירקוד¹⁷.

לשמוח יהודים נוספים אפילו אלו ששמחים כדי לצאת ידי חובתם

יב. על אחת כמה וכמה שפועלים השמחה והריקוד אצל בני
ישראל שדרים ברחוב, או אפילו רק עובדים ברחוב, כי, הדיבור
עמם בעניני התורה הנצחית (ועל אחת כמה וכמה בענין "ואהבת
לרעך כמוך", "כלל גדול בתורה") פועל אצלם, עד שגם הם
פועלים על יהודים נוספים לשמוח בשמחת בית השואבה¹⁸.

ההוסיף בכל יום באופן של חידוש

יג. על פי הכלל מעלין בקודש, מובן שאחרי גודל השמחה של
הלילה הראשון של שמחת בית השואבה - צריך להתוסף בזה
הוספה ועלי' בלילות שאחרי זה [ועד להוספה באופן של
חידוש]¹⁹.

תיכף ומיד בבית-הכנסת ובבית-המדרש, וממנו יומשך ויתפשט באופן שלמעלה ממדידה והגבלה,
החל מהניגון של שמחת תורה²⁰.

וראה שיחת ליל הושענה רבה תשמ"ב - שיחות קדש ע' 167: "כמו למשל, שרגליו עייפות כבר
מרוב ריקוד, וידיו עייפות ממחאות הכפיים וכיו"ב. . . אלא מיד כשהוא מבחין (גליק ווי ער
דערהערט) אה! רוצים לבלבל אותי, הרי הוא סוחף בשמחתו (שלעפ"י ער אריק") גם את העינים
המבלבל, ויתירה מזו - גם את האדם המבלבל, באמרו: הקשב (הער זק אייך!) אתה נקרא בשם
"אדם" מלשון "אדמה לעליון": ענינו של "עליון" - שהוא עליון מכל המידות והגבלות, ומכיון שאתה
צריך להיות "אדם לעליון" - עליון לבלבל את כל המידות והגבלות...".

16 שיחת ליל ב' דחג הסוכות תשמ"ח - התועודיות ע' 187: [ולחעיר, שהיו כאלו שרצו לערער
על ההנהגה דטיפוח בידים כו' בשבת או י"ט, אבל, כבר נתברר והוכח בראיות ע"פ נגלה דתורה
שאין כל כשש בדבר, (ראה שר"ת מנחת אלעזר ח"א ס"ט. לק"ש ח"א ע' 230. ועוד), ובטל לגמרי כל
הערעור כו'].

וראה תשמ"ב שם ע' 164: "ולחעיר, שהחילוק בין זה שרוקד בעצמו בכל רמ"ח אבריו ושם"ה גידיו
לכין זה שמוחא-כף בידי לבדו, הוא לא סתם חילוק, אלא חילוק גדול ביותר: דאל"פ שגם
המחאות-כף היא ענין (מעין הריקוד), הרי זה **בדוגמת** עניית אמן אחר ברכת חבירו, שלמרות כל
העלויים שבעניית אמן וכו', הרי רואים בפשטות, שכשרוצים לנצל את מירב התועלת מהפרי,
באופן שהוא נעשה "דום ובשר כבשר" בגשמיות, הרי דבר פשוט הוא (ואין צורך בראיות והוכחות
לזה, וכל בני ביתו מודים בכך) שזה לא נעשה כאשר משהו אחר אוכל את הפרי והוא מסתפק
בעניית אמן על ברכת חבירו, אלא דוקא ע"י שהוא עצמו אוכל את הפרי, והוא עצמו מברך את
ברכת הפרי המתאימה (כולל ברכת "שהחינו")²¹.

17 ליל א' דחג הסוכות תשמ"ט - התועודיות ע' 106. ראה משחת ליל ב' דחג"ס תשמ"ג -
התועודיות ע' 146: "ההמעשה הוא העיקר - להוסיף בשמחת בית השואבה בלילה השני, הן בנוגע
לעצמו והן בנוגע להזולת, ועד שפועלים "אז די גאס אליין זאל מיט-טאנצן". וזירה מיוחד בזה כי,
ע"פ השמועה, לא היתה השמחה בלילה הראשון באופן "אז די גאס האט געטאנצט" וכו'.

מעייני הישועה תנש"א התועודיות ע' 122: "כנהוג בשנים האחרונות ששמחים ורוקדים גם
ברחוב, עד כדי כך, שהרחוב עצמו רוקד (די גאס אליין טאנצט מיט)", החל מהרחובות הקרובים,
בשכונה זו [הערה י"ט: שבה חי "ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו ועבד עבודתו בתורה עבודה וגמ"ח
במשך עשר שנים האחרונות בחיים חיותו בעלמא דין, ובאופן שיומשך מזה בכל העיר, בכל המדינה,
ובכל המדינות כולם, ונוסף על ההמשכה בנוגע **למקום**, גם בנוגע **לזמן** שיומשך על כל השנים
שלאח"ז, בכל הזמנים כולם], ועד לרחובות הרחוקים, בכל העיר (בברוקלין ובני יורק) כולה".

18 ליל א' דחג הסוכות תשמ"ט - התועודיות ע' 106.

19 "מעייני הישועה" שם ע' 132: "בשמחת בית השואבה דחג הסוכות שנמשכת שבעה ימים -
הולך וניתוסף בהשמחה המים ליום, ועד להוספה בשמחה באופן של **חידוש**, כמובן מהדין ד"פנים
חדשות" שבעת ימי השמחה דשמחת תשמ"א". וראה שיחת ליל ב' דחג הסוכות תשמ"ח -
התועודיות ע' 264: "...וכמו כן בנוגע להיגיעה והסירחא הקשורה עם גודל השמחה, ובאופן של
הוספה מלילה ללילה: הן אמת שרביעי השמחה והריקודים כו' מעייף את הגוף, אבל, האם זו סיבה
שלא לשמוח ולרקוד?! משל למה הדבר דומה - לאדם השמח ורוקד **בשמחת נשיאי בני יחידו**,
שמרבה לשמוח ולרקוד כו' מבלי להתחשב בהתעייפות הגוף. אדם נורמלי לא צריך "ביאור והסבר"
מדוע עליו "להתעייף" מהשמחה וריקוד בנושאי בנן, ולא צריך להתדיין עמו האם לשמוח ולרקוד
פעם אחת, פעמיים או שלש פעמים בלבד, או לשמוח ולרקוד **בכל שבעת ימי המשתה**, ועד"ו בנוגע
לשמחת בית השואבה במשך **כל שבעת ימי הסוכות**. אדם שצריכים להסביר לו ענין ה"ל - סימן
שהוא טיפ"ש טיפ"ש שמויק (אמנם, לא לאחרים, אבל) **לעצמו!** לכל הפחות - אל תראה ותפרסם את
טיפשותך לכל!²²".

20 משחת לילות הראשונים דחג הסוכות תשמ"ג - התועודיות ע' 139-8.

טו. החל מליל שני דשמחת בית השואבה - שבהיותו ליל שני,
צריך להתוסף בזה באופן של "כפלים לתושי", הן כפלים בכמות
והן כפלים באיכות, שזהו שלא בערך יותר. [ואדרבה - העיקר הוא
ההוספה בכפלים באיכות]²¹.

"פנים חדשות" כל יום, וגם שנעשה בעצמו בבחי' "פנים חדשות"

טז. לכל לראש - על ידי הוספת "פנים חדשות" כפשוטם, היינו,
שפועלים על עוד יהודי (שעד עתה לא השתתף בשמחת בית
השואבה) שגם הוא יבוא להשתתף בשמחת בית השואבה, ועל ידו
ניתוסף בשמחתם של כל המשתתפים בשמחת בית השואבה,
להיותו "פנים חדשות"²².

יז. ועוד וגם זה עיקר - שכאו"א מהמשתתפים בשמחת בית
השואבה נעשה בעצמו בבחינת "פנים חדשות", על ידי זה
שמתעלה בעבודתו לדרגא נעלית יותר, עד שנעשה מציאות
חדשה, ובמילא, נעשית גם השמחה מתוך חיות והתלהבות חדשה,
"פנים חדשות"²³.

"החליל של בית השואבה" הוא ענין הכי עיקרי

יח. ההוספה בלילה זה [במוצאי החג] מצד החידוש דכלי זמר
("החליל") אינה הוספה סתם, אלא, הוספה שהיא בערך
לה"עיקר", ויש לומר שההוספה היא גדולה יותר מהעיקר,
כאמור, ש"החליל של בית השואבה" הוא ענין הכי עיקרי²⁴.

כל המקדים, זריז, מרבה, הרי זה משובח

יט. כל המקדים לשמוח בשמחת בית השואבה הרי זה משובח,
וכל הזריז הרי זה משובח, וכל המרבה הרי זה משובח²⁵.

לא טעמו טעם שינה - ואפי' בזמן שמוכרחים לישון

כ. להתחיל בזה תיכף ומיד - בהתחלת הלילה, ומוסיף והולך
במשך כל הלילה, ובלשון חז"ל "כשהיינו שמחים בשמחת בית
השואבה לא טעמנו טעם שינה"²⁶!

כא. אפילו בזמן שמוכרחים לישון²⁷, שמחת בית השואבה מבטלת
טעם השינה, מכיון שגם אז חולמים עניני חסידות, חולמים אודות

21 תשמ"ג שם ע' 139: "כי בכמות הזמן, ישנם כמה הגבלות מצד הזמן שצריך לערוך סעודת י"ט
וכיו"ב; משא"כ באיכות דקדושה - אפשר "להכניס" איכות שלמעלה מהגבלה בכמות מסוימת".

22 "מעייני הישועה" שם ע' 132. וראה לקמן הערה 49.

23 "מעייני הישועה" שם ע' 132. וראה שיחת ליל ב' דחג הסוכות תשמ"ח - התועודיות ע' 184-5:
"...נשאלת השאלה כיצד יתכן שבלילה השני דסוכות תהי' שמחה **אמתית**, ועאכ"כ שמחה **נעלית**
יותר לבני השמחה דלילה הראשון - כשאין כאן ענין של חידוש, גם לא החידוש ד"פנים חדשות"?!
...ועכ"ל **שעצם הציוני** להוסיף ולהעלות בשמחה, **מכריח ומודיע**, שניתן כח לכאו"א לפעול **חידוש**
בעצמו, היינו, **שהוא עצמו נעשה בבחינת "פנים חדשות"**! ומזה מובן גודל החידוש בהשמחה - לא
רק מפני שניתוספו "פנים חדשות" בין המשתתפים בהשמחה, אלא יתירה מזה, **שהוא בעצמו נעשה**
בבחינת "פנים חדשות", ובמילא, העילוי בהשמחה הוא לא רק באופן שפועל בעצמו איזו הזה,
נתועה או אפילו מרובה כו', אלא יתירה מזה, שנעשה **מציאות חדשה לגמרי**, "פנים חדשות".

ובפרטיות יותר - כל חד וחד לפום שיעורא דילי, היינו, שהחידוש שנעשה בבחינת "פנים חדשות"
הוא לפי-ערך מעמד ומצב ה"פנים" שלו בלילה הראשון, ובמילא, הרי זה תלוי במעמדו ומצבו של כל
אחד ואחת".

24 שיחת ליל ד' דחג הסוכות תשמ"ח - התועודיות ע' 218. ושם ע' 217-8: "מהענינים העיקריים
בשמחת בית השואבה - "**החליל** של בית השואבה", שהיו מחללין לרבות שמחה לבית השואבה",
שזה"ע עיקרי בשמחת בית השואבה, עד כדי כך, שמתחילין את השמחה **"במוצאי** יום טוב הראשון
של חג" מפני "החליל". . . שאינו דוחה לא את השבת ולא את יום טוב", היינו, ש"החליל של בית
השואבה" הוא **לעיקובא**. . . ויש להוסיף, שגם בנוגע לחידוש דכלי זמר ("החליל") יש עילוי בשמחת
בית השואבה בזמן הגלות - כי: "החליל של בית השואבה" בביהמ"ק הוא - **התחלת** השמחה (במוצאי
י"ט), כלומר, שעכשיו צריכים רק **להתחיל** את כללות הענין דשמחת בית השואבה, ואילו ה"כלי
זמר" שבשמחת בית השואבה בזמן הגלות - הם **בהוספה** לשמחה שהייתה כבר בי"ט (ושבת),
שנמצאים כבר בעיצומה של שמחת בית השואבה, לאחר החום וההתלהבות כו' (מען איז שוין
אנגעווארעמט) מהשמחה בלילות שלפ"ז, ובמיוחד בשנה זו ג' לילות וכו'".

25 שיחת ליל ב' דחג הסוכות תשמ"ח - התועודיות ע' 187.

26 ליל א' דחג הסוכות תשמ"ט - התועודיות ע' 119. וראה שם ע' 107. ועוד.

עליו לראות כיצד הוא חוגג שמחת בית השואבה - נקל לשער אך ישמח וירקוד!...!

זמן מוכשר לאחוז ולתפוס דוד מלכא משיחא

כח. מכיון שדוד מלכא משיחא הוא אחד מהאושפיון, וגם הוא משתתף ורוקד בשמחת בית השואבה (כנ"ל) - הרי זה זמן הכושר מאין כמוהו לאחוז ולתפוס אותו ("אנכאפן איס"), על ידי זה שאחוז ותופס יהודי (כידו או בגופו) שיש בו ניצוץ של משיח צדקנו.³⁵

לבקר בהמוסדות לאלו שחסדים בבריאות הגוף או נשמה ולשמחם

כט. אלו שנמצאים במעמד ומצב שחסר אצלם בהתמימות דבריאות הגוף או בריאות הנשמה, ביחס אליהם מודגש יותר הצורך לפעול בענין השמחה, לבוא ולבקרם במוסדות המיוחדים שבהם נמצאים, ולשמח אותם, עד שיראו חיוך על פניהם, ולא רק חיוך בלבד, אלא שמחה של ממש, עד שהם ישמחו אחרים כו.³⁶

על ידי שבאים ממקום מרכזי מקומו של נשיא דורנו ניתוסף בהשמחה ל. מעלת השמחה שבכל מקום שחוגגין שמחת בית השואבה אינה דומה למעלת השמחה שנעשית על ידי זה שבאים שלוחים ממוקום מרכזי - שלוחים ממקומו של נשיא דורנו כו' שעל ידם ניתוסף בהשמחה במקומות אלו ביתר שאת וביתר עוז.³⁷

ללכת לשמח, ביום טוב - במקומות הסמוכים, בחוה"מ - מחוץ לעיר
לא. יש לעורר אודות [הצורך]³⁸ לנסיעות אל מחוץ לעיר [בכל מקום שישנם יהודים]³⁹ בימי חול המועד סוכות [נוסף על ההליכה

34) ליל ד' דחג הסוכות תשמ"ט - התועדויות ע' 143: "...וכן יקדו יחד עמו כל שאר האושפיון: משה, ועימי אברהם יצחק יעקב אהרן יוסף דודו, וכן האושפיון החסידים, אדמו"ר האמצעי, ועימי' הבעש"ט, המגיד, אדמו"ר הזקן, הצ"צ, אדמו"ר מהר"ש, אדמו"ר מהורש"ב ו"ל"ק מ"ח אדמו"ר נשיא דורנו (החותם וקולט כל עניני האושפיון).

ומובן וגם פשוט, שכלל שיחשוב שחסרה אצלו ה"עשירות" בהבנת והשגת הענין, הרי, בידעו שעומדים סביבו ורוקדים יחד עמו ארבע עשרה צדיקים, שבעה אצלו ובעת האושפיון שבוהר ועוד שבעת האושפיון החסידים, וידע מי הם צדיקים אלו, ובפרט כשחורים ומזכירים אותם פעם אחר פעם (מ"האלט אין איין דערמאונג") בשמותיהם, ומזכירים גם שנשיא דורנו הראה באצבעו ואמר כאן יושב כו' - בודאי תגדל שמחתו ביותר וביתר! ובאיזה מצב שיה' ברגע שלפ"ז - מספיק רק כו".

35) תשמ"ט שם ע' 144: "...אשר, ניצוץ זה (שאצל חבירו) מדליק ומאיר (נרות להאיר) באש גדולה יותר את הניצוץ דמשיח צדקנו שבנפשו פנימה, ושתי הניצוצות יחדיו נעשים לאש ומדורה גדולה ששוררת במחלה שירי הגלות בדרכי נועם ודרכי שלום".

36) ליל ד' דחג הסוכות תשמ"ט - התועדויות ע' 138.

37) ליל ג' דחגה"ס תש"ג - התועדויות ע' 152: "כיון ש"כל ישראל בחזקת כשרות" - הרי בודאי שבכל מקום ומקום שנמצאים בנ"י חוגגים שמחת בית השואבה. אמנם, בשמחה גופא ישנם חילוקי דרגות, וגם בפריצת גדר ש"ע"י השמחה (שמחה פורצת גדר) יש פריצת גדר לפנים מפריצת גדר, ומובן, שעמלת... ולא עוד אלא שפעולתם של השלוחים נמשכת גם לאחר שנוסעים למקומם כדי להמשיך בסעודת י"ט ושמחת בית השואבה במקומם הם".

38) ראה שיחת ליל ג' דחג הסוכות תשמ"ט - התועדויות ע' 129: "...בחוה"מ שאז, ישנה האפשרות והצורך לצאת ממקומו ולנסוע למקומות אחרים, עד למקומות רחוקים וכו". ושם ע' 130: "כשמריעשים אודות ההוספה בשמחת בית השואבה, בתוקף של חזקה, כולל גם לצאת ממקומו ולנסוע מחוץ לעיר כו' - יכול משיחו לטעון: היתכן שאומרים לו לעזוב את מקומו, לצאת מן הסוכה, "סוכת שלום", ולנסוע למקום רחוק [הערה 77: למרות הטורח כו' - טלולא דברא שקשים מטלולא דאתא דאתא (כתובות כח, א. וס"ג). כולל גם הטלולא דנשים וס"פ. כאמור, שגם הם משתתפים בשמחת בית השואבה]. כדי לשמח יהודים בשמחת בית השואבה - בה בשעה שיכול לעסוק בלימוד התורה, ענינם של האושפיון, יעקב ואדמו"ר הזקן! " ושם ע' 131: "כשיהי' יוצא מחוץ למקומו, מחוץ לעיר אלוקינו" - יש לו את הכח משבט גד, שהיו גבורים, ומנצחים באופן 'ד'וסרף זרוע אף קדקד', כולל גם שאם משיחו רוצה למנוע ממנו לצאת כו' ע"ז שאחוז בזרועו, או שמסביר לו ע"פ השכל שב"קדקד" (להיות אדם שכלי, ובפרט שלמד תורה, ויש לו הסברה ע"פ תורה), שצריך להשאר במקומו, לאכול סעודת י"ט ולשמח בשמחת החג בסוכתו - אזי "וטורף זרוע אף קדקד", שיסביר לו ע"פ שכל שצריך לצאת מ'ד' אמותיו ולנסוע מחוץ לעיר, ולא עוד, אלא, שלוקחו בזרועו, ולוקח עוד כמה יהודים, ונוסע יחד עמהם מחוץ לעיר [הערה 88: וגם בהיותו בדרך - הליכתו או בחזרתו, או בשתיחה - פועל בכל המקומות שעובר בדרך, אפילו כשאינו מתעכב אלא רק עובר בהם, ע"ז שמסתכל ואומר מה נאה אילן זה, מה נאה מושב זה כו'. כדי לשמח יהודים נוספים (שכולם עם אחד, בני יעקב, יעקב חבל נחלתו", ובני ישראל), בשמחה של תורה, ושמחה של מצוה, החל מהשמחה על ש"בנו בחרת מכל עם ולשון" בעת מתן תורה".

39) משיחת ליל ה' דחג הסוכות תשנ"ב - שיחות קודש ע' 150-1: "כידוע הפסק דין בכיוצא באלה, ש'העובר לפני התיבה וטעה יעבור אחר תחתי ולא יחזיק באותה שעה". דמכיון שנמצאים כבר באמצע הענין, לאחר התחלת התפילה ע"י כל הציבור, ועליו הוטל להמשיך בזה, ולדאוג לכך שלא יהי' הפסק, הרי "באותה שעה" - לא יחזיק אף אחד - שאין לו לחכות עד שיתחננו אליו, בטענה שאין זה לפי כבודו, כבוד תורתו וידיעותיו וכו' - "להחזק" להיות המנהיג ("ער זאל זיך אנשלאגן")! ומזה מובן לענינו - שמחת בית השואבה, דמכיון שחזו ענין שהותחל כבר, והולך וממשיך כבר כמה ימים, ונמצאים כבר ביום החמישי, הרי "באותה שעה" - לא יחזיק אף אחד - אלא אדרבה - עליו לגשת מיד לענין, ולדאוג שיהי' לכך המשך".

33) תשנ"ב שם ע' 151: "הרי לאמיתותו של דבר, אין זה יהודי "אחר" אלא "אחיו כמותו", ועד לאופן ד'ואהבת לרעך כמוך", שזה הוא הוא עצמו! ובמילא, ודאי שלא יתרעם ("וועט ער ניט פאראיביל האבן") כשראה שיהודי שני מתנהג כבעל-הבית ("בשעת ער זעט אז מ'פראוועט בעה"בשקייט"). ועוד והוא העיקר - לא מבקשים ממנו שינהיג בעה"בשקייט ("ער זאל פראווען בעה"בשקייט") באופן של בעה"ב, כנהוג במנהג בעל-בתיים; תובעים ממנו שינהיג בעה"בשקייט לפי הבעה"בשקייט של הקב"ה - שחזו הענין הדפצת היהדות, והפצת התורה ומצוותיה".

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח, ולעילוי נשמת הרה"ר ר' יהודה ב"ר אהרן ע"ה ימיני נפטר ביום י"ט תמוז ה'תשמ"ח וזוגתו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה ימיני נפטרה בש"ק פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב ת. נ. צ. ב. ה. נדפס ע"י בנם הרה"ר ר' אמיני וזוגתו מרת פייגא שרה ומשפחתם שיחיו ימיני

שמחת בית השואבה, וחולמים אודות הגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו!²⁸!

כב. לשמח גם אלו ששמחים בשמחת בית השואבה כדי לצאת ידי חובתם בלבד, ועד שצובטים את הלחיים שתעלה בהם ארמימות, כדי שכל הרואה אותם יחשוב שארמימות הלחיים היא מפני גודל השמחה... ולכן צריכים לפעול אצלם שמחה אמיתית, שלא על ידי צביטת הלחיים.²⁹

להרגיש שזוהי שמחה שלו

כג. ההשתדלות שצריכה להיות בשמחת בית השואבה על ידי כאו"א מישראל - [היא] לא באופן ד"קדירא דבי שותפיי", [= קדירת השותפין] אלא באופן שכאו"א מרגיש שזוהי שמחה שלו.³⁰

שמתחיל ומראה דרך איך אפשר להוסיף עוד יותר בשמחה

כד. ולא רק כשותף אלא כמנהיג וראש, (בכל מקום שיכול לעשות זאת מבלי לפגוע, השגת-גבול וכיוצא בזה), שהוא מתחיל ומראה-דרך איך אפשר להוסיף ולפעול עוד יותר במעשה ודיבור, עד למחשבה הגלוי.³¹

כשאין מישהו לנהל את השמחה נעשה ה"מנהיג" ללא שהות

כה. שמראה בעצמו דוגמא חי' לכולם, שניכר בשמחתו שלא רק שהוא משתתף בשמחתו, אלא הוא משתדל בזה, ובהשתדלות גדולה עד כדי כך, שבכמה מקומות כשאין מישהו אחר שיכול לנהל את השמחה, נעשה הוא ה"מנהיג" בשמחה, ללא שהיות!³²

כו. אפילו כשמאיוזו סיבה שתהי' יכול הוא לפעול בשמחת בית-השואבה בגלוי רק באופן של "שותפות" - צריך הוא להיות הרוח החי' בשמחה. ואף שהעומד-בראש הוא "יהודי אחר" ("אן אנדערער")³³.

להתבונן שעומדים על ידו 14 צדיקים ורוקדים ומסתכלים עליו

כז. מספיק רק שיתבונן, יחשוב ויהרהר לרגע קטן, שעומדים על ידו ארבע עשרה צדיקים אלו, ורוקדים מתוך שטורעם בשמחת בית השואבה, ויודע - כפי שאומר נשיא דורנו - שהם מסתכלים

נדפס ע"י ולזכות הרה"ר שמואל מאיר וזוגתו נחמה שיחיו ומשפחתו יעקב, זמן חייהם, חי' מושקא, שיינא מאטיל, מינא פייגע, מנחם מענדל שיחיו סעמיועלס

הצורך להרגיש ענין הטעם (השייך בעיקר לאכילה, כמ"ש "חך אוכל יטעם") בנוגע לשינה - שהחידוש בזה הוא, ששמחת בית השואבה מבטלת טעם השינה כו".

29) ליל ג' דחג הסוכות תשמ"ט - התועדויות ע' 132.

30) "מעייני הישועה" תנש"א - התועדויות ע' 117: "(נוסף לכך שמעורר ומרעיש את כל הנמצאים מסביבו להוסיף עוד יותר בשמחת בית השואבה), ועד שיכולים לומר עליו "מי שלא ראה שמחת בית השואבה שלו לא ראה שמחה מימיו!".

31) משיחת ליל ג' דחג הסוכות תשנ"ב - שיחות קודש ע' 123.

32) משיחת ליל ה' דחג הסוכות תשנ"ב - שיחות קודש ע' 150-1: "כידוע הפסק דין בכיוצא באלה, ש'העובר לפני התיבה וטעה יעבור אחר תחתי ולא יחזיק באותה שעה". דמכיון שנמצאים כבר באמצע הענין, לאחר התחלת התפילה ע"י כל הציבור, ועליו הוטל להמשיך בזה, ולדאוג לכך שלא יהי' הפסק, הרי "באותה שעה" - לא יחזיק אף אחד - שאין לו לחכות עד שיתחננו אליו, בטענה שאין זה לפי כבודו, כבוד תורתו וידיעותיו וכו' - "להחזק" להיות המנהיג ("ער זאל זיך אנשלאגן")! ומזה מובן לענינו - שמחת בית השואבה, דמכיון שחזו ענין שהותחל כבר, והולך וממשיך כבר כמה ימים, ונמצאים כבר ביום החמישי, הרי "באותה שעה" - לא יחזיק אף אחד - אלא אדרבה - עליו לגשת מיד לענין, ולדאוג שיהי' לכך המשך".

33) תשנ"ב שם ע' 151: "הרי לאמיתותו של דבר, אין זה יהודי "אחר" אלא "אחיו כמותו", ועד לאופן ד'ואהבת לרעך כמוך", שזה הוא הוא עצמו! ובמילא, ודאי שלא יתרעם ("וועט ער ניט פאראיביל האבן") כשראה שיהודי שני מתנהג כבעל-הבית ("בשעת ער זעט אז מ'פראוועט בעה"בשקייט"). ועוד והוא העיקר - לא מבקשים ממנו שינהיג בעה"בשקייט ("ער זאל פראווען בעה"בשקייט") באופן של בעה"ב, כנהוג במנהג בעל-בתיים; תובעים ממנו שינהיג בעה"בשקייט לפי הבעה"בשקייט של הקב"ה - שחזו הענין הדפצת היהדות, והפצת התורה ומצוותיה".

שיצטרפו לשמחת בית השואבה, ויתאחדו עם שאר בני ישראל ששמחים בשמחת בית השואבה⁴⁵.

לח. ההתכוננות⁴⁶ שבלילה זה באים האושפיזין שענינם הוא אהבת ישראל ואחדות ישראל: אהרן אוהב שלום כו' אוהב את הבריות כו', אפילו "בריות בעלמא"⁴⁷, והצמח-צדק שפעל קירוב ואחדות בכל חוגי בני ישראל, מוסיפה בהענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל, החל מהקירוב והאחדות בנוגע לשמחת בית השואבה⁴⁸.

לט. לכל לראש בנוגע לאלה שכבר נסעו לכמה מקומות כדי להוסיף ולזרו עוד יותר בשמחת בית השואבה, (ועל אחת כמה וכמה במקומות שצריכים לחדש שמחת בית השואבה) שפעולתם תהי' בהצלחה רבה ומופלגה. ובודאי יוסיפו בזה בית שאת וביתר עוז⁴⁹.

מ. ועוד ענין בזה שההוספה בשמחת בית השואבה במקום אחד פועלת גם שיתוסף בשמחת בית השואבה בכל שאר המקומות, כיון שכל בני ישראל הם מציאות אחת, "כאיש אחד בלב אחד"⁴⁵.

מא. ויתירה מזה שגם ההוספה בשמחת בית השואבה על ידי היחיד (שמסביר לעצמו ופועל על עצמו להגדיל ולהעמיק את השמחה) פועלת על כל בני ישראל, כיון שכל יחיד מישראל הוא "חלק אלקה ממעל ממש", והעצם כשאתה תופס בחלקו אתה תופס בכולו⁴⁵.

לחגוג בשמחת בית השואבה ביחידות היא היפך ההלכה והמנהג

מב. אפילו כאשר מאיזה סיבה שתהי' חוגג שמחת בית השואבה ביחידות - שכן, אף על פי שהנהגה כזו היא היפך ההלכה הדין והמנהג דשמחת בית השואבה, וצריכים לבטלה (כמו שאר עניני "ווילדקייטן" שצריכים לבטלם), הרי, גם בנתיים צריך להיות אצל שמחת בית השואבה, וגם במעמד ומצב זה בכחו וביכולתו לפעול אצל כל בני ישראל⁵⁰.

45) תש"ג שם ע' 180.
46) תש"ג שם ע' 180: "בנוגע לפועל "המעשה הוא העיקר": לא באתי אלא לזרז המזורזין שלאחרי כל מה שהחליט בנוגע לפעולות דשמחת בית השואבה בלילה זה, יוסיפו כהנה וכהנה, הן במקום זה, והן בשאר המקומות, כולל ובמיוחד הדגשת הענין דאהבת ישראל ואחדות ישראל, לאחד את כל בני ישראל בשמחת בית השואבה. ובפרט על ידי ההתכוננות וכו'".
47) שם: "ועל אחת כמה וכמה אנשי מעלה שבבני ישראל".
48) שיחת ליל ה' דחג"ס תש"ג התוועדות ע' 1-180.
49) שם תש"ג ע' 180. וראה שם ע' 145: "כשעומדים ביום החמישי דשמחת בית השואבה (לאחרי שעבר כבר רוב ימי שמחת בית השואבה) ויועדים שישנם יהודים שלא השתתפו עדיין בשמחת בית השואבה - נשאלת השאלה: במשך ארבעת הימים הראשונים דחג הסוכות - היכן היית אתה, והיכן ה' אותו יהודי שעדיין לא פעלת עליו לשמוח בשמחת בית השואבה, וגם ביום זה (יום החמישי) אינך רץ למצור", להביא עוד יהודים לשמחת בית השואבה?
גם אם הנין חושב שיהודי זה שייך לסוג של "בריות", ואילו אתה הן תלמיד חכם ולמדן כו' (א"א) גאנצער יא-טיבע-דאס", ועד שבמשך ארבע הימים הן שמח ורוקד ומריעש את כל הרחוב בשמחת בית השואבה, מי יזמה לך ומי ישוה לך - הרי, בתור תלמיד-חכם ולמדן כו' בודאי יודע אתה שיש "דבר משנה" שבה נאמר "הוי מתלמידיו של אהרן כו' אוהב את הבריות ומקרבן לתורה!"
ובפרט כשמדובר אודות יהודי בעל זקן-שיבה שלמד (וזכר מה שלמד) ב"תומכי תמימים" בליובאוויטש, בזמנו של אדמ"ר (מוהרש"ב) ל"ע ובנו ממלא מקומו ל"ק מ"ח אדמ"ר (ועד"ז) (אם בזמנו כבר לא הייתה תומכי-תמימים בליובאוויטש עצמה) בתומכי תמימים שבחצי כדור התחתון, בארצות הברית, שגם שם למד אצל משפיעים שהעמידוהו על דרך החסידות, אשר, כיון שקדושה לא זזה ממקומה, נשאר כל הענינים בתקפם אצל כל אלה שהיו בתומכי-תמימים, ייך געהאלטן אן דער קלייאמקע", ועאכ"כ אלה שלמדו בפועל, הרי בודאי שהנהגתם צריכה להיות ל"פ הוראת המשנה במסכת אבות - "מילי דחסידותא", הנהגה ל"פ מדת חסידות - "הוי מתלמידיו של אהרן כו' אוהב את הבריות ומקרבן לתורה".
50) ליל ה' דחג הסוכות תש"ג - התוועדות ע' 180 הערה 31: "הרי, גם בנתיים צ"ל אצלו שמחת בית השואבה, וגם במעמד ומצב זה בכחו וביכולתו לפעול אצל כל בני".

למקומות הסמוכים ביום טוב] - בכדי להביא אל היהודים הנמצאים שם את שמחת בית השואבה, מתוך שמחה וטוב לכב⁴⁰.

שעל ידי הנסיעה יתווסף בהפצת התורה והמעיינות ומצות ד' מינים לב. להביא גם - עניני הפצת המעיינות, ועל אחת כמה וכמה דיבור ע"ד הנהגה בחיי היום יום על פי התורה והמצוה, ולהסביר להם, שבזה תלוי ברכת הקדוש ברוך הוא בכל המצטרך⁴¹.

לג. צריכים להשתדל לזכותם במצות נטילת ד' מינים, היינו, שלפני הנסיעה יש לברר אם יש להם ד' מינים, ובאם אין להם, צריך לקחת גם ד' מינים כשרים. וכמנהג חב"ד, [ראה לעיל "חג הסוכות" אות ה] ולהשאירם שם בכדי שיהיו להם ד' מינים⁴².

לצרף ה"אשת חבר" וילדיו

לד. מה טוב - לצרף לנסיעה גם את ה"אשת חבר", וכמו כן את ילדיו, מפני שיש לחנכם גם לעניני הפצת המעיינות - שצריכים לדאוג לכל בני ישראל, גם לאלה הנמצאים בריחוק מקום רחוני, או על כל פנים בריחוק מקום גשמי⁴².

להביא בשורות משמחות והבשורה טובה העיקרית שמישיח כבר בא

לה. ומביא [להביא] אתו [בהנסיעה] שמחה, וניגון שמח, וענינים משמחים, ובשורות משמחות. כולל הבשורה-טובה העיקרית שמישיח כבר בא⁴²! ...

לו. [ועל פי הנ"ל אות ל"ה] ממילא מובן, שאז הוא רוקד ושמח בשמחה הכי גדולה, השמחה דקבלת פני משיח צדקנו! ובאופן שאינו מתבייש בריקודו, ואדרבה - הוא רוקד "לעני כל ישראל", לקבל פני משיח צדקנו⁴³.

לז. בלילה זה [ליל חמישי] צריכה להיות הדגשה מיוחדת בנוגע לאהבת ישראל ואחדות ישראל לאחד את כל בני ישראל בשמחה זו על ידי זה שפועלים על עוד יהודים ועוד יהודים

39) משיחת ש"פ האיזנו "ג תשרי תש"ב - שיחת קודש ע' 98: "העיקר - שזואגים לך שבכל מקום שישנם יהודים תהי' שמחת בית השואבה, דמכין שכל בני ישראל צריכים להיות בידך, הרי אחת מהשטים - או שהוא מביא אותם אליו, או שבאם אינם באים אליו הרי הוא נוסע אליהם, ועורך אתם בידך את שמחת בית השואבה".

40) תש"ב שם ע' 97. וראה משיחת ליל ה' דחג הסוכות תש"ב - שיחת קודש ע' 151: "ובודאי ערכו כבר שמחת בית-השואבה בכל המקומות, ובפרט - במקום זה ובמקומות הסמוכים. כולל גם במקומות סמוכים אלו שבכדי להגיע אליהם צריכים לנסוע - שהרי נמצאים אנו עתה בזמן שנסיעה (בכלל) מתורת, ובמילא כשמדובר על נסיעה לדבר מצוה, הרי גם הנסיעה נעשית חלק מן המצוה (ולא רק 'מותרת'). ואדרבה, גם הנסיעה כשלעצמה היא מצוה - "הוי רץ למצור"! ועאכ"כ כשכבדי להגיע למקום מסוים זקוקים למכונית (מאשינס און אווטאמאבילן וכי"ב)", שבכגון זה ה'ריצה' היא ביתר שאת יותר עוז, כיון שהוא מסתייע גם ברכב שלו, או של חברו המשתתף עמו בידך".

41) תש"ב שם ע' 98: "אם בחוקתי תלכו" (כולל הפירוש ב"אם" מלשון תחנונים - שהקב"ה מתחנן של"בחוקתי תלכו") - אזי מקיים "ונתתי גשמיכם בעתם גו'", ועד לסיום הענין "ואולך אתכם קוממיות" בתכלית השלימות - בגאולה האמיתית והשלימה".

42) תש"ב שם ע' 98.

43) תש"ב שם ע' 98: "וכשמישהו שואל אותי: "וואס עפעס מיט אמאל", מה תפאוס אתה רוקד כ"כ, "לשמחה מה זה עושה"? - הוא עונה, או שאלו העומדים מסביבו ויועדים על כך עונים: "וואס הייסט", וכי אינך יודע מה שכתב כבר בעיתונים, שמישיח כבר הגיע! ותיכף ומיד הוא מגיע לכאן, ולוקח את כולנו בתוך כלל ישראל לנסיעה" "עם עניי שמיא" לארצנו הקדושה, ולבית המקדש השלישי - לירוק שם את שמחת בית השואבה!...".

44) ליל ה' דחג"ס תש"ג התוועדות ע' 80-179: "מהענינים המיוחדים בפעולתו של הצ"צ במשך ימי חייו באופן של חידוש לגבי הנשיאים שלפני, אדמ"ר האמצעי, ולפ"ז אדמ"ר הזקן, המגיד הבעש"ט (וגדולי ישראל שלפנ"ז), וגם לגבי הנשיאים שלאחריו ממשכי דרכו - שעל ידו נתבטל הפילול ונעשה מצב של קירוב ואחדות בין כל החוגים דבני" שבנימי, החל מהקירוב והאחדות בין גדולי ישראל מכל החוגים, שהנהגתם בפועל ובגלוי היתה באופן ד"האמת והשלום אהב". כלומר: גם בזמנו של הצ"צ ה' חילוק בין החוגים דבני", "נהרא נהרא ופשטי", עד למחלוקת בעניני תורה, כולל גם בנוגע להלכה למעשה בפועל: אבל, בידך עם זה, ה' מצב של קירוב ואחדות בין גדולי ישראל מכל החוגים, שהיו מכבדים ונמעמים ז"ל בפועל ובגלוי, לעיני תלמידיהם ולעיני כל העם שבדור ההוא, ועל"ז נעשה קירוב ואחדות אצל כל בני", לא רק אהבת ישראל סתם, אלא באופן של אחדות. וענין זה צריך להתבטא גם בשמחת בית השואבה בלילה זה".

מוקדש לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח, ולעילוי נשמת הרה"ר ר' יהודה ב"ר אהרן ע"ה מיניי נפטר ביום י"ט תמוז ה'תשמ"ח וזוגתו מרת שושנה ב"ר שלום ע"ה מיניי נפטרה בש"פ פ' ויגש, ז' טבת ה'תשס"ב ת. נ. צ. ב. ה. נדפס ע"י בנם הרה"ר ר' אמיני וזוגתו מרת פייגא שרה ומשפחתם שיחיו ימיני